

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący	SSO Dorota Krawczyk
Protokolant	st.sekr.sąd. Mariola Budzisz

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z powództwa R. R. (1)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę, ustalenie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. R. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 180.000,00zł (sto osiemdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

- od kwoty 135.000,00zł (sto trzydzieści pięć tysięcy złotych) od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 45.000,00zł (czterdzieści pięć tysięcy złotych) od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. R. (1) odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 90.080,00zł (dziewięćdziesiąt tysięcy osiemdziesiąt złotych) za okres od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia 24 listopada 2014 roku;

3. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. R. (1) kwotę

- 1.256,12zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt sześć złotych 12/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty,

- 2.220,00zł (dwa tysiące dwieście dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

4. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. R. (1) tytułem renty kwotę po 600,00zł (sześćset złotych) miesięcznie poczynając od dnia 01 lutego 2015 roku płatnej z góry do dnia 10 każdego kolejnego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

5. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. R. (1) kwotę 15.500zł (piętnaście tysięcy pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;

6. ustala, iż pozwany (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. ponosi odpowiedzialność za szkody na powodzie R. R. (1) mogące powstać w przyszłości na skutek wypadku z dnia 5 sierpnia 2013 roku;

7. oddala powództwo w pozostałej części;

8. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 2.807,34 zł (dwa tysiące osiemset siedem złotych 34/100) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;

9. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 15.274,00zł (piętnaście tysięcy dwieście siedemdziesiąt cztery złote) tytułem brakującej opłaty od pozwu od uiszczenia, której powód został zwolniony;

10. zasądza od pozwanego zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda R. R. (1) kwotę 7.217,00zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1098/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 14 sierpnia 2014 r. powód R. R. (1), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. V. (...) w W.:

- kwoty 215.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 30.000 zł tytułem opieki i poniesionych wydatków przez osoby trzecie z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 3.052,12 zł tytułem wydatków poniesionych w trakcie leczenia z ustawowymi odsetkami od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia zapłaty,
- kwoty 1.256,12 zł tytułem utraconych zarobków z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- kwoty 1.000 zł miesięcznie tytułem renty
- o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki szkody mogące ujawnić się w przyszłości.

W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 5 sierpnia 2013 r. został poszkodowany w wypadku, którego sprawca posiadał ubezpieczenie w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Na skutek odniesionych obrażeń powód doznał cierpienia, a także poniósł wydatki związane z leczeniem, korzystał z opieki i pomocy rodziców oraz był niezdolny do pracy.

W odpowiedzi na pozew z dnia 10 października 2014 r. pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował roszczenia co do wysokości. W uzasadnieniu wskazał, iż w postępowaniu likwidacyjnym pozwany wypłacił już powodowi kwotę 40.000 zł, która jest adekwatna do doznanej przez niego krzywdy. Ponadto pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda, ponieważ w chwili wypadku był on nieprawidłowo oświetlony. Pozwany zakwestionował również termin żądanych odsetek, wskazując, iż proces leczenia powoda nadal trwa i ostateczny stan zdrowia powoda jest trudny do przewidzenia.

Powód w toku postępowania dwukrotnie modyfikował powództwo. Ostatecznie wobec wydanych w toku postępowania opinii biegłych oraz na skutek częściowego spełnienia świadczenia przez pozwanego w toku postępowania, pismem z dnia 9 lutego 2016 r. powód wniósł o zasądzenie:

- tytułem zadośćuczynienia kwotę 180.000 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 135.000 zł od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 45.000 zł od dnia rozszerzenia powództwa pismem z dnia 30 grudnia

2015 roku do dnia zapłaty, a także odsetki ustawowe od kwoty 80.000 zł za okres od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia 25 listopada 2014 r.,

- tytułem zwrotu poniesionych kosztów kwotę 22.972,12 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 19.920 zł od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 3.052,12 zł od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia zapłaty, a także odsetki ustawowych od kwoty 10.080 zł od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia 25 listopada 2014 r.,
- tytułem utraconych zarobków kwotę 3.770 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 1.483 zł od dnia 14 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 2.287 zł od 30 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- tytułem renty wyrównawczej kwotę po 1.000 zł netto miesięcznie, poczynając od dnia 1 lutego 2015 r. płatnej do 10-go dnia każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminu płatności którejkolwiek z rat
- ustalenie odpowiedzialności pozwanego za skutki szkody mogące ujawnić się w przyszłości.

Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie zmodyfikowanego powództwa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 sierpnia 2013 r. około godz. 23:10 na 10,9 km drogi K-91 w miejscowości J., gm. M. D. N., kierując samochodem ciężarowym marki P. (...) nr rej. (...) w wyniku nieprawidłowej obserwacji drogi przed kierowanym pojazdem najechał na tył jadącego w tym samym kierunku oświetlonego rowerzysty R. R. (1), na skutek czego doznał on obrażeń ciała.

Wyrokiem z dnia 26 września 2014 r. wydanym w sprawie VII K 74/14 Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. uznał D. N. za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk. Sąd przyjął, iż naruszył on zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym nieumyślnie. Wyrok uprawomocnił się z dniem 4 października 2014 r.

(dowód: wyrok karny k.191-191v akt sprawy VII K 74/14)

Samochód sprawcy w dniu zdarzenia posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej wykupione w (...) S.A. V. (...) w W..

(bezsporne)

R. R. (1) został przewieziony do (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P. Tryb., gdzie zdiagnozowano u niego: uraz wielonarządowy, wieloodłamowe złamanie panewki stawu biodrowego lewego, złamanie kości łonowej, kulszowej i krzyżowej po stronie lewej, wieloodłamowe złamanie łopatki lewej, złamanie trzonu kręgow L2 i L3, rozległe rany szarpane okolicy krzyżowej, ogonowej i lewego pośladka. W szpitalu tym przebywał w okresie od dnia 6 sierpnia 2013 r. do 16 sierpnia 2013 r. na oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii oraz Urazowo-Ortopedycznym. Następnie został przewieziony do (...) Publicznego Szpitala (...) w W. oddział w O., gdzie zdiagnozowano u niego otwarte wielonarządowe złamanie tylnej kolumny z tylną ścianą i stropem panewki stawu biodrowego lewego, złamanie krętarza większego kości udowej lewej, wieloodłamowe złamanie łopatki lewej, złamanie trzonu kręgow L2 i L3, niedowład części strzałkowej nerwu kulszowego lewego, rozległe rany szarpane okolicy krzyżowej, oponowej i pośladka lewego, przebyte kręcenie kolana lewego, zespół (...), niedokrwistość. W szpitalu tym przebywał w okresie od dnia 16 sierpnia 2013 r. do 26 września 2013 r. na Oddziale Uszkodzeń i Patologii Miednicy. Podczas pobytu w placówce w dniu 20 sierpnia 2013 r. przeszedł zabieg operacyjny: otwarte nastawienie i zespolenie otwartego wieloodłamowego złamania tylnej kolumny z tylną ścianą i stropem panewki stawu biodrowego, otwarte nastawienie i zespolenie złamania krętarza większego kości udowej lewej. Powód ponownie przebywał w (...) Publicznym Szpitalu (...) w W. oddział w O. w okresie od 30 października 2013 r. do 11 grudnia 2013 r. na Oddziale (...).

Następnie powód kontynuował leczenie w (...) przy (...) Publicznym Szpitalu (...) w W. oraz odbywał rehabilitację w do (...) Szpitala Wojewódzkiego im. (...) w P. Tryb.

(dowód: dokumentacja medyczna k.24-114, k.278-284, k.388-390)

Rodzice powoda T. R. i J. R. podczas pobytu powoda w szpitalach, odwiedzali go, jeżdżąc własnym samochodem. Gdy powód był w szpitalu w P. Tryb, jego rodzice odwiedzili go raz, natomiast gdy był w szpitalu w O., odwiedzili go 17 razy. Na co dzień mieszkają oni w W.. Ponadto w okresie od 19 sierpnia do 20 września 2013 r. przebywali oni w hotelu w O., by być blisko syna.

Podczas pobytu w szpitalu, powód nie był w stanie wykonywać żadnych czynności ze względu na niemożność poruszania się. Podczas wizyt w szpitalu rodzice sprawowali nad nim opiekę i pomagali mu w codziennych czynnościach. Zmieniali mu również podkłady. Ponadto dostarczali mu niezbędnych rzeczy: środki higieniczne, w tym pampersy, środki opatrunkowe, chusteczki, piankę odleżynową, chusteczki, płyny do nawadniania organizmu, ręczniki. Szpital nie zapewniał tych rzeczy. Gdy zamieszkiwali w hotelu, cały czas przebywali u syna.

Po powrocie ze szpitala powód przebywał w mieszkaniu rodziców. Początkowo znajdował się w pozycji leżącej, później zaczął chodzić przy pomocy chodzika, następnie kul. Przez cały okres pobytu u rodziców opiekę nad powodem sprawowali jego rodzice, partnerka oraz pielęgniarka. Pomagali oni w codziennych czynnościach związanych z utrzymaniem higieny, odżywianiem, ubieraniem się, poruszaniem się, dojazdem do lekarzy czy wykonywaniem zastrzyków.

U rodziców powód przebywał do końca 2013 r. Od stycznia 2014 r. mieszka sam w P. Tryb. Po wyprowadzce rodzice nadal mu pomagali, głównie przy zakupach, sprzątanii i przygotowywaniu posiłków.

(dowód: zeznania świadka T. R. na rozprawie w dniu 13 listopada 2013 r. nagranie: 00:15:39-00:34:28, protokół k.267v-268v, płyta k.270, zeznania świadka M. R. na rozprawie w dniu 13 listopada 2013 r. nagranie: 00:34:28-00:47:09, protokół k.268v-269, płyta k.70, zeznania świadka J. R. na rozprawie w dniu 13 listopada 2013 r. nagranie: 00:47:09-00:58:24, protokół k.269, płyta k.70, zeznania powoda na rozprawie w dniu 14 lipca 2016 r. nagranie: 00:03:55-00:19:31, protokół k.464-465, płyta k.468)

Przez cały okres pobytu w szpitalu powód odczuwał dolegliwości bólowe. Przez ból nie mógł spać w nocy. Otrzymywał silne leki przeciwbólowe. Był cały opuchnięty, nie mógł się poruszać. Po wyjściu ze szpitala nadal odczuwał dolegliwości bólowe, przez co zażywał nadal leki przeciwbólowe.

Powód do dziś odczuwa skutki wypadku. Wciąż odczuwa dolegliwości bólowe, zwłaszcza w biodrze, krzyżu przy poruszaniu się. Zażywa leki przeciwbólowe, przy dużym nasileniu bólu nawet 2 razy dziennie. Powód nie może uprawiać sportu ani wykonywać pracy fizycznej. Nie może również przebywać zbyt długo w jednej pozycji, nie może dźwigać cięższych rzeczy. Powód cierpi na zanik mięśni w pośladku oraz niedowład stopy.

Powód odczuwa lęki oraz depresję. Leczy się psychiatrycznie. Przez ograniczenia w życiu oraz trudności z adaptacją czuje się mniej wartościowym człowiekiem. Zażywa leki przeciwdepresyjne, które przepisuje mu psychiatra.

Powód do tej pory korzysta z rehabilitacji. Czeka go jeszcze operacja usunięcia metalowego zespolenia w biodrze.

Przed wypadkiem powód był zdrowym, sprawnym i aktywnym fizycznie człowiekiem, m.in. dojeżdżał codziennie 20 km do pracy rowerem.

(dowód: zeznania powoda na rozprawie w dniu 14 lipca 2016 r. nagranie: 00:03:55-00:15:17, 00:18:53-00:30:55, protokół k.464-466, płyta k.468)

Powód oraz jego rodzice ponieśli łącznie związane z procesem leczenia powoda w łącznej wysokości 7.279,22 zł. Na kwotę tę składa się:

- koszt konsultacji medycznej z zakresu ortopedii przeprowadzonej w dniu 30 lipca 2014 r. w wysokości 120 zł,
- koszt badania przewodzenia we włóknach nerwowych przeprowadzonego w dniu 3 listopada 2014 r. w wysokości 155 zł,
- koszt udostępnienia dokumentacji medycznej w łącznej wysokości 85,77 zł,
- koszt zakupów akcesoriów medycznych: podkładek, kaczki sanitarnej, gorsetu, dwóch ortez, okularów, a także leków w łącznej wysokości 1.608,45 zł,
- koszt usługi hotelowej w okresie 19 sierpnia 2013 r. do 20 września 2013 r. w wysokości 2.070 zł,
- koszt turnusu rehabilitacyjnego w terminie 14-28 sierpnia 2014 r. w wysokości 1.990 zł.
- koszt zakupu pozostałych środków higieny oraz żywności w wysokości 1.250 zł

(dowód: rachunki i faktury k.115-128, k.281, k.283, wyliczenie powoda k.406-407)

W dniu wypadku R. R. (1) pracował w Hucie (...) w J. na stanowisku układacz wyrobów w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracę tę wykonywał od dnia 4 maja 2013 r.

(dowód: świadectwo pracy k.288)

W okresie od V.2013 r. do V.2014 r. powód zarabiał średnio ok. 1.600 zł miesięcznie.

(dowód: zaświadczenie o dochodach k.289)

Z uwagi na zakwalifikowanie wypadku jako wypadek przy pracy, powód otrzymywał przez pół roku zasiłek chorobowy w wysokości 100% wynagrodzenia za pracę.

(dowód: zeznania powoda na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 r., nagranie 00:16:47-00:18:36, protokół k.397v, płyta 399)

W okresie od dnia 4 lutego 2014 r. do dnia 4 maja 2014 r. R. R. (1) otrzymywał świadczenie rehabilitacyjne w wysokości 90% podstawy wymiaru, natomiast w okresie od 5 maja 2014 r. do 29 stycznia 2015 r. w wysokości 75%. Świadczenie rehabilitacyjne wynosiło ok. 1.200 zł przy wysokości 75% podstawy wymiaru.

(dowód: decyzje ZUS k.13-14v, k.277, zaświadczenie o wypłaconych świadczeniach k.409-409v)

Z dniem 5 maja 2014 r. pracodawca rozwiązał z powodem - R. R. (1) umowę o pracę zawartą w dniu 4 maja 2013 r. bez okresu wypowiedzenia z powodu: wyczerpania się w dniu 4 maja 2014 r. łącznego okresu pobierania z tytułu niezdolności do pracy wynagrodzenia i zasiłku oraz świadczenia rehabilitacyjnego za pierwsze 3 m-ce i dalszej niezdolności do pracy.

(dowód: rozwiązanie umowy k.287)

Od 30 stycznia 2015 r. R. R. (2) zaczął otrzymywać rentę w wysokości 701,51 zł netto.

(dowód: decyzja ZUS k.393-396)

Wobec R. R. (1) orzeczono umiarkowany stopień niepełnosprawności do dnia 29 lutego 2016 r. oraz częściową niezdolność do pracy do dnia 31 sierpnia 2016 r.

(dowód: orzeczenie o niepełnosprawności k.15-16, orzeczenia lekarza orzecznika k. 391-393v, k.395-395v)

Powód na skutek wypadku w zakresie neurologii doznał trwałego uszczerbku ocenionego w oparciu o Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu

w wysokości 20% z pozycji 181q, 40% z poz. 181s, 3% poz. 181k, 5% z pozycji 94c, 8% z poz. 90a. Łącznie powód doznał **76%** trwałego uszczerbku na zdrowiu w zakresie neurologii. Rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych w okresie szpitalnym oceniać należy jako znaczny, w okresie poszpitalnym jako umiarkowany.

Powód z przyczyn neurologicznych w okresie poszpitalnym 12 tygodni wymagał pomocy osoby trzeciej w okresie ok. 4 godzin na dobę.

Z neurologicznego punktu widzenia funkcjonalność życiowa i aktywność życiowa powoda uległa istotnemu pogorszeniu. Powód z aktualnym deficytem sprawności organizmu jest częściowo niezdolny do pracy z ewentualnym zatrudnieniem w zakładzie pracy chronionej.

(dowód: opinia biegłego neurologa k.323-325)

Powód na skutek wypadku w zakresie chirurgii doznał trwałego uszczerbku ocenionego w oparciu o Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002 r.: w wysokości **10%** z poz. 149. Powód w wyniku wypadku doznał ran szarpanych okolicy ogonowej, krzyżowej i pośladka lewego, co pozostawiło trwałe ślad w postaci ściągających blizn tej okolicy. Dodatkowo w trakcie zaopatrywania rany pośladka lewego stwierdzono rozerwanie dolnej części mięśnia pośladkowego, oderwanie górnych przyczepów mięśnia pośladkowego do kości biodrowej oraz uszkodzenie obwodowego pęczka naczyń pośladkowych. Stwierdzone uszkodzenia wraz z uszkodzeniami ortopedycznymi spowodowały częściowy zanik mięśnia pośladkowego większego lewego. Także blizna pooperacyjna bocznej części biodra lewego jest następstwem przebytego urazu w dniu 05.08.2013 roku.

Cierpienia fizyczne powoda były głównie spowodowane obrażeniami ortopedycznymi. Z przyczyn chirurgicznych (rany szarpane okolicy krzyżowej, ogonowej i pośladka lewego) cierpienia fizyczne należy określić jako lekkiego stopnia do 2 miesięcy po urazie - z powodu opóźnionego gojenia się ran tej okolicy spowodowanego infekcją ran, przewlekłym wyciekaniem z ran treści ropnej a później surowicznej. Zagojenie ran nastąpiło po ponad 2 miesiącach od urazu.

Z przyczyn chirurgicznych opieka w trakcie leczenia szpitalnego sprawowana przez personel szpitali - zmiana opatrunków (06.08.13-26.09.13). W leczeniu ambulatoryjnym do czasu zagojenia ran zmieniane opatrunki przez osoby trzecie -maksymalnie do 1 godziny dziennie. Po zagojeniu ran pośladka i okolicy krzyżowej powód nie wymagał opieki osób trzecich z przyczyn chirurgicznych.

Z przyczyn chirurgicznych rokowania dobre - powstałe blizny są trwałe, ale nie powodują istotnych zaburzeń funkcji lewej kończyny dolnej - z przyczyn chirurgicznych nie wymaga dalszego leczenia. Same blizny lewej kończyny dolnej nie powodują ograniczeń w podjęciu pracy zarobkowej.

(dowód: opinia biegłego chirurga k.336-339)

Powód R. R. (1) w żadnej w dziedzin życia poznawczego nie ma zakłóceń ani zaburzeń powodujących u niej upośledzenie procesów intelektualnych, myślowych, emocjonalnych i/lub społecznych.

Z psychologicznego punktu widzenia zmiany powstałe w psychice powoda R. R. (1) w wyniku wypadku spowodowały głównie przejściowe zakłócenia sfery emocjonalnej, które nie powodują istotnych problemów adaptacyjnych.

Prognoza w zakresie odległych psychologicznych następstw wypadku jest pozytywna. Utrudnienia życia codziennego w wyniku następstw wypadku są, od strony psychologicznej, łagodne, a co za tym idzie niemierzalne. Powód R. R. (1) jest skuteczny życiowo w zakresie realizacji przypisanych mu ról społecznych.

(dowód: opinia biegłego psychologa k.356-358)

U powoda ujawniły się zaburzenia adaptacyjne (F 43.2), które zakwalifikować należy jako ostry zespół stresu pourazowego z uwagi na krótkotrwałość objawów i „samowyleczenie”.

Z punktu widzenia psychiatrii nie doszło do procentowego uszczerbku na zdrowiu.

(...) pomoc psychologiczno-psychiatryczna sprzyjała temu, że nie załamały się mechanizmy obronne opiniowanego i nie doszło do destrukcji osobowości. Zakres cierpień powoda w okresie szpitalnym był znaczny, po tym okresie czasu umiarkowany przez okres do około pół roku.

Rokowania na przyszłość z punktu widzenia psychiatry są pomyślne.

Nie ma ograniczeń natury psychiatrycznej do podjęcia pracy zarobkowej przez powoda.

(dowód: opinia biegłego psychiatry k.367-368v)

Powód na skutek wypadku w zakresie ortopedii doznał trwałego uszczerbku ocenionego w oparciu o Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 18.12.2002 r.: w wysokości 20% z poz. 96b - złamanie miednicy w odcinku przednim i tylnym, 15% z poz. 145 - złamanie panewki z tylnym zwichnięciem głowy kości udowej i krętarza większego, 10% a z poz. 90a - złamanie kręgów L1 i L2 z dysfunkcją ruchową, 5% z poz. 99 - złamanie łopatki lewej. Łącznie powód doznał **50%** trwałego uszczerbku w zakresie ortopedii.

Cierpienia fizyczne u powoda były głównie spowodowane obrażeniami pourazowym narządu ruchu. Były duże przez okres pół roku, po tym okresie i nadal są umiarkowane.

Przez pierwsze 6 tygodni tj. przez okres pobytu w domu, kiedy powód miała zalecony tryb fotelowo-łóżkowy, czas opieki osób trzecich wynosił ok 5 godzin na dobę. Przez kolejne 3 miesiące, kiedy powód poruszał z trudem przy balkoniku, czas opieki wynosił ok. 2 godzin na dobę. Przez następne 3 miesiące, gdy powód mógł poruszać się przy kulach, mógł potrzebować częściowej pomocy średnio ok. 1 godzinę na dobę. Po tym okresie powód w zakresie ortopedii był zdolny do samodzielnej egzystencji i nie wymagał pomocy osób trzecich w czynnościach życia codziennego.

Kwoty wydatków wskazane w fakturach załączonych do akt (karta 116,117,120,121,122,123,124) są celowe i uzasadnione. Operacje miednicy i krętarza większego kości udowej i rehabilitacyjnych były w ramach kontraktu z NFZ.

Rokowania na przyszłość w zakresie ortopedii są stabilne.

(dowód: opinia biegłego ortopedy k.414-419, uzupełniająca opinia biegłego ortopedy k.445-445v)

R. R. (1) zgłosił szkodę ubezpieczycielowi w dniu 12 sierpnia 2013 r. Z uwagi na brak wypełnionego oświadczenia poszkodowanego oraz postępowanie karne toczące się wobec sprawcy zdarzenia z dnia 5 sierpnia 2013 r., postępowanie likwidacyjne zostało przedłużone. Pismem z dnia 7 października 2013 r. R. R. (1) zgłosił ubezpieczycielowi roszczenie w zakresie kwoty 200.000 zł z tytułu zadośćuczynienia oraz kwoty 2.377,85 zł z tytułu kosztów związanych z leczeniem i usługą hotelową wykonywaną przez osoby bliskie. Decyzją z dnia 24 stycznia 2014 r. zakład ubezpieczeń przyznał mu kwotę 5.000 zł. Decyzją z dnia 24 kwietnia 2014 r. zakład ubezpieczeń przyznał kwotę dodatkową w wysokości 35.000 zł.

W toku postępowania likwidacyjnego w dniu 31 marca 2014 r. lekarz orzecznik zakładu ubezpieczeń ustalił uszczerbek poszkodowanego z zakresu ortopedii na poziomie 71%.

(dowód: dokumentacja szkodowa k.146-202)

W dniu 24 listopada 2014 r. zakład ubezpieczeń przyznał R. R. (1) dalszą kwotę 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 10.800 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów opieki. Pozwany przyjął, iż opieka była sprawowana nad powodem przez okres 28 dni przez całą dobę, a 42 dni przez 8 godz. dziennie przy przyjęciu stawki 10 zł/h. Kwota łączna 90.800 zł ta została wypłacona powodowi przez pozwanego w dniu 25 listopada 2014 r.

(dowód: decyzja k.306-306v, potwierdzenie przelewu k.310)

Sąd ocenił i zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo zasadne.

W toku postępowania powód początkowo żądał zasądzenia kwoty 215.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Na skutek wypłaty przez pozwanego w toku postępowania kwoty 80.000 zł, powód zmodyfikował roszczenie i zażądał kwoty 180.000 zł, przy czym nie cofnął on powództwa w części, w jakiej świadczenie zostało spełnione przez pozwanego. Pozwany kwestionował żądanie co do wysokości.

Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu, który spowodował wypadek komunikacyjny, w wyniku którego powód poniósł szkodę, kształtowana jest na zasadzie ryzyka z art. 436 kc. Odpowiedzialność ta następczo rodzi odpowiedzialności pozwanego na podstawie umowy ubezpieczenia. Zgodnie z art. 822 kc zakład ubezpieczeń przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia.

Natomiast podstawą prawną żądania zadośćuczynienia przez powoda jest art. 445 § 1 kc, stosownie do treści którego Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

W niniejszej sprawie bezsporne było zaistnienie wypadku z dnia 5 sierpnia 2013 r., jak również obowiązek naprawienia powstałej w wyniku tego wypadku szkody przez pozwanego. W toku postępowania pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności. Kwestią bezsporną pomiędzy stronami był również rodzaj obrażeń, jakich doznał powód na skutek wypadku oraz jego konsekwencje zdrowotne. Sporna była wysokość trwałego uszczerbku zaistniałego na skutek wypadku, jak również zaistnienie przyczynienia się powoda do wypadku.

Celem zadośćuczynienia jest zrekompensowanie osobie poszkodowanej krzywdy doznanej wskutek cierpień fizycznych (ból i innych dolegliwości) oraz cierpień psychicznych (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia). Pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 §1 kc w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazany przez kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma przede wszystkim mieć walor kompensacyjny, a więc jego wysokość nie może być symboliczna, lecz musi mieć jakąś wartość ekonomicznie odczuwalną, ale przy uwzględnieniu rozmiaru krzywdy musi wysokość zadośćuczynienia być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok Sądu Najwyższego z 28 września 2001 roku, III CKN 427/00, Lex nr 52766). Zadośćuczynienie ponadto powinno być stosowne do doznanej krzywdy oraz uwzględniać wszystkie zachodzące okoliczności, w szczególności winne być wzięte pod uwagę takie okoliczności jak nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałe następstwa zdarzenia (wyrok Sądu Najwyższego z 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77). Sąd, oceniając krzywdę, bierze pod uwagę wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. Nie tylko trwałe, lecz także przemijające zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu polegające na znoszeniu cierpień psychicznych mogą usprawiedliwiać przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 445 § 1 kc (por. wyrok SN z dnia 20 marca 2002 r. V CKN 909/00).

Sąd w niniejszej sprawie podziela wnioski płynące z opinii biegłych wydanych w niniejszym postępowaniu z zakresu neurologii, ortopedii, chirurgii, psychologii i psychiatrii. Biegli ustalili uszczerbek na zdrowiu w oparciu o przepisy

Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 roku (Dz.U. z 2002 Nr 234.poz 1974). Opinie te są jasne, pełne i logiczne. Opinie te nie były kwestionowane poza opinią biegłego ortopedy, do której zastrzeżenia zgłaszał powód również po wydaniu opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu zarzuty w zakresie nieuwzględnionym przez biegłego i następnie powtórzone kolejnym pismem złożonym na rozprawie w dniu 14 lipca 2016 r. nie są skuteczne, a jedynie stanowią polemikę ze stanowiskiem biegłego co do oceny wystąpienia wysokości uszczerbku na zdrowiu oraz co do wystąpienia zmian zwyrodnieniowych. Biegli powołani w sprawie na podstawie zgłoszonych i podtrzymanych wniosków dowodowych orzekli trwały uszczerbku na zdrowiu:

- biegły neurolog: 20% z pozycji 181q, 40% z poz. 181s, 3% poz. 181k, 5% z pozycji 94c, 8 % z poz.90a - łącznie **76%**,
- biegły chirurg: **10%** z poz. 149
- biegły ortopeda: 20% z poz. 96b, 15% z poz. 145, 10% a z poz. 90a, 5% z poz. 99 - łącznie **50%**
- biegły psychiatra: **0%**

przy czym opinie te wzajemnie się uzupełniają, zatem uszczerbek podlega zsumowaniu. Łączny uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł zatem **136%**.

Sąd miał na uwadze, iż procentowy rozmiar uszkodzeń ciała jest tylko jednym z kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia i nie determinuje tej kwoty bez uwzględnienia innych okoliczności, dlatego wziął również pod uwagę wiek poszkodowanego, nasilenie i długotrwałość cierpień oraz następstwa zdarzenia w sferze życiowej. Sąd wziął pod uwagę zwłaszcza, iż w dniu wypadku powód był osobą młodą, sprawną i aktywną zawodowo.

W ocenie Sądu w przedstawionych wyżej okolicznościach odpowiednią sumą tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za krzywdę doznaną przez powoda będzie kwota 300.000 zł. Zadośćuczynienie w tej wysokości w ocenie Sądu nie jest wygórowane, a jednocześnie jest świadczeniem na tyle wymiernym ekonomicznie, aby zrekompensować powodowi krzywdę.

Pozwany podniósł zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody.

W myśl art. 362 kpc jeśli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosowanie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

W przypadku odpowiedzialności na zasadzie ryzyka do zastosowania art. 362 kc obok wymagania adekwatnego związku przyczynowego wystarczy obiektywna nieprawidłowość zachowania się poszkodowanego.

Pozwany nie wykazał, iż powód posiadał nieprawidłowe oświetlenie roweru (brak tylnego światła). W szczególności z akt postępowania karnego wynika, iż powód posiadał oświetlenie roweru. W związku z powyższym zarzut uznać należy za bezzasadny.

Po analizie akt sprawy karnej pozwany już nie popierał zarzutu przyczynienia się poszkodowanego do szkody.

Sąd wziął pod uwagę przyznane już przez pozwanego kwoty. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia, natomiast w toku niniejszego procesu dalszą kwotę 80.000 zł. Uwzględniając wypłaconą dotychczas przez pozwanego kwotę 120.000 zł, Sąd zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 180.000 zł. Ponieważ powód nie cofnął powództwa ponad zmodyfikowaną kwotę 180.000 zł, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Odsetki należą się, zgodnie z art. 481 kc za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby więc wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one zatem opartą na uproszczonych zasadach rekompensatę typowego uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98). Jeżeli zobowiązany

nie płaci zadośćuczynienia w terminie wynikającym z przepisu szczególnego lub w terminie ustalonym zgodnie z art. 455 in fine kc, uprawniony nie ma możliwości czerpania korzyści z zadośćuczynienia, jakie mu się należy już w tym terminie. W konsekwencji odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia należnego uprawnionemu już w tym terminie powinny się należeć od tego właśnie terminu. Stanowiska tego nie podważa pozostawienie przez ustawę zasądzenia zadośćuczynienia i określenia jego wysokości w pewnym zakresie uznaniu sądu. Przewidziana w art. 445 § 1 (i art. 448 kc) możliwości przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada bowiem dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze. Mimo więc pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 40, z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 266/06, LEX nr 276339, z dnia 26 listopada 2009 r., III CSK 62/09, LEX nr 738354, i z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 434/09). Stanowisku temu nie sprzeciwia się również stosowanie się do zadośćuczynienia art. 363 § 2 k.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 1990 r., II CR 225/90, LEX nr 9030). Wyrażona w tym przepisie, korespondującym z art. 316 § 1 kpc, zasada, że rozmiar szeroko rozumianej szkody, a więc zarówno majątkowej, jak i niemajątkowej, ustala się, uwzględniając czas wyrokowania, ma na celu możliwie pełną kompensatę szkody ze względu na jej dynamiczny charakter - nie może więc usprawiedliwiać ograniczenia praw poszkodowanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2000 r., II CKN 725/98, i z dnia 16 kwietnia 2009 r., I CSK 524/08, OSNC-ZD 2009, nr D, poz. 106). Wysokość krzywdy, tak jak i szkody majątkowej, może się jednak zmieniać w czasie. Różna zatem w miarę upływu czasu może być też wysokość należnego zadośćuczynienia. W rezultacie początek opóźnienia w jego zapłacie może się łączyć z różnymi datami. Jeżeli więc powód żąda od pozwanego zapłaty określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od danego dnia, poprzedzającego dzień wyrokowania, odsetki te powinny być zasądzone zgodnie z żądaniem pozwu, o ile tylko w toku postępowania zostanie wykazane, że dochodzona suma rzeczywiście się powodowi należała tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez niego dnia. Jeżeli natomiast sąd ustali, że zadośćuczynienie w rozmiarze odpowiadającym sumie dochodzonej przez powoda należy się dopiero od dnia wyrokowania, odsetki od zasądzonego w takim przypadku zadośćuczynienia mogą się należeć dopiero od dnia wyrokowania. Sytuacja może być też bardziej złożona. W szczególności, w dochodzonej przez powoda sumie jej część może odpowiadać zadośćuczynieniu należnemu w terminie lub terminach poprzedzających dzień wyrokowania, a część - zadośćuczynieniu należnemu dopiero od dnia wyrokowania. W takim razie odsetki za opóźnienie w zapłacie co do jednej części należnego zadośćuczynienia powinny być zasądzone od terminu lub terminów poprzedzających dzień wyrokowania, a co do innej części - od dnia wyrokowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/98).

W niniejszej sprawie powód żądał tytułem zadośćuczynienia kwotę 180.000 zł z ustawowymi odsetkami: od kwoty 135.000 zł od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 45.000 zł od dnia rozszerzenia powództwa pismem z dnia 30 grudnia 2015 roku, wskazując od dnia 30 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty. Sąd przyjął, iż rozszerzenie powództwa w zakresie kwoty zadośćuczynienia nastąpiło z chwilą doręczenia pozwanemu pisma na rozprawie w dniu 19 stycznia 2016 r. i od tego dnia należy liczyć wymagalność roszczenia i zasądzić odsetki. Sąd zasądził zatem odsetki ustawowe od kwoty 135.000 zł od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu natomiast od kwoty 45.000 zł od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie Sąd roszczenie o odsetki oddalił.

W niniejszej sprawie powód żądał również odsetek ustawowych od wypłaconych w toku postępowania kwot 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia i 10.800 zł tytułem odszkodowania od dnia 7 listopada 2013 r. do 25 listopada 2014 r.

Powód zawiadomił o szkodzie pozwaną zakład ubezpieczeń w dniu 12 sierpnia 2013 r. Wobec niezakończenia postępowania likwidacyjnego w dniu 7 października 2013 r. powód ponownie zawiadomił pozwanego o szkodzie oraz dodatkowo sprecyzował kwotowo roszczenia.

Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (art. 817 § 1 KC, art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Dz.U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.). Świadczenie ubezpieczyciela ma zatem charakter terminowy. Spełnienie świadczenia w terminie późniejszym

niż 30-dniowy może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel wykaże istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, mimo działań podejmowanych z wymaganą od niego starannością profesjonalisty, według standardu, którego reguły wyznacza przepis art. 16 ust. 1 ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. Wymóg ten odnosi się także do sytuacji określonej w art. 14 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, a więc przypadku, w którym zachodzi konieczność przedłużenia postępowania likwidacyjnego. Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel - jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy lekarzy orzeczników (art. 355 § 2 kc) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Obowiązku tego nie może przerzucić na inne podmioty. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu.

Żądanie zostało zgłoszone w dniu 7 października 2013 r., brak było przeszkód w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego, zatem pozwany znajdował się w zwłoce wynikającej z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. z. 2013 r. poz. 392 ze zm.) w dniu 7 listopada 2013 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 90.080 zł za okres od dnia 7 listopada 2013 roku do dnia 24 listopada 2014 roku, tj. do dnia przyznania przez pozwanego powyższej kwoty. Sąd oddalił żądanie odsetek za dzień 25 listopada 2015 r., jako że w tym dniu świadczenie to zostało wypłacone, a więc pozwany nie pozostawał w tym dniu w zwłoce uzasadniającej żądanie odsetek.

Ponadto powód żądał również zasądzenie skapitalizowanej renty zaległej oraz renty na przyszłość.

Zgodnie z art. 444 § 2 kc jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Warunkiem powstania prawa do renty jest trwały charakter uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Renta z tytułu utraty zdolności do pracy co do zasady powinna rekompensować poszkodowanemu uszczerbek, który wskutek uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powstał w jego dochodach z tytułu pracy zarobkowej lub prowadzonej działalności gospodarczej. Będzie on równy różnicy między hipotetycznymi dochodami, które osiągałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego, a dochodami, które uzyskuje, będąc poszkodowanym, uwzględniając także świadczenia otrzymywane z tytułu ubezpieczenia społecznego. W przypadku renty zaległej powód może jej dochodzić w formie jednorazowego odszkodowania lub w ratach.

Co do żądania utraconych zarobków to z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż powód otrzymywał przez okres 6 miesięcy zasiłek chorobowy w wysokości 100% wynagrodzenia, natomiast od lutego 2014 r. otrzymywał świadczenie rehabilitacyjne przez pierwsze 3 miesiące w wysokości 90%, a dalej w wysokości 75%. Powód uzyskiwał dochód w wysokości ok. 1.550 zł netto miesięcznie, uzyskując kolejno świadczenie chorobowe w tej wysokości, a następnie świadczenie rehabilitacyjne i utracił dochód za okres do stycznia 2015 roku włącznie w wysokości 3.476,12 zł jak w punkcie 3 wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od powyższej kwoty na podstawie art. 481 kc. Sąd zasądził odsetki od kwoty 1.256,12 zł zgodnie z żądaniem pozwu, przyjmując za dzień wymagalności odsetek dzień wniesienia pozwu tj. dnia 14 sierpnia 2014 roku, natomiast od kwoty 2.220 zł od dnia 19 stycznia 2016 roku, przyjmując iż wtedy nastąpiło skuteczne rozszerzenie powództwa.

Powód z tytułu wynagrodzenia za pracę uzyskiwał średnio 1550 zł miesięcznie netto. Od lutego 2015 r. pobiera rentę w wysokości 700 zł. Powód jest częściowo niezdolny do pracy.

Jeżeli poszkodowany nie jest całkowicie niezdolny do pracy jako podstawę ustalenia wysokości renty wyrównawczej określonej art. 444 § 2 kc przyjmuje się wysokość spodziewanego wynagrodzenia pomniejszonego o wynagrodzenie, które pracownik może uzyskać, wykorzystując ograniczoną zdolność do pracy. Częściowa niezdolność powoduje bowiem, że poszkodowany ma możliwości podjęcia pracy w ograniczonym zakresie. Sąd przyjął, iż powód posiada możliwości zarobkowe na poziomie około 250 zł miesięcznie, wobec czego uznał, że odpowiednią kwotą renty będzie kwota 600 zł i taką też kwotę zasądził od pozwanego, poczynając od dnia 01 lutego 2015 roku płatnej z góry do dnia 10-ego każdego kolejnego miesiąca z ustawowymi odsetkami w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat jak w punkcie czwartym wyroku. W pozostałym zakresie Sąd powództwo w tym przedmiocie oddalił, uznając, iż powód posiada ograniczoną możliwość zarobkowania.

Ponadto powód żądał zasądzenia odszkodowania obejmującego poniesione koszty związane z procesem leczenia, w tym koszty samego leczenia, koszty dojazdów i noclegów oraz koszty opieki.

Zgodnie z art. 444 § 1 zd. 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty.

Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie niezbędne i celowe wydatki wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia.

W niniejszej sprawie powód udokumentował wydatki w zakresie kosztów leczenia i rehabilitacji oraz kosztów noclegu na łączną kwotę w wysokości 7.279,22 zł.

Z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika również, iż bliscy powoda odbyli podróż własnym samochodem do szpitala w P. Tryb. i O., ponosząc z tego tytułu wydatki. Rodzice powoda odbyli 1 podróż do P. Tryb. oraz 17 podróży do O.. Powód koszty te ustalił w oparciu o § 2 pkt 1b rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy z dnia 25 marca 2002 r. (Dz.U. Nr 27, poz. 271). Przywołane rozporządzenie co prawda nie może znaleźć zastosowania wprost, jednakże pozwany ubezpieczyciel nie wskazywał na konieczność innego sposobu określenia wydatków z tego tytułu. I tak powód wskazał, iż koszt przejazdu w obie strony do szpitala w P. Tryb. (30 km) wyniósł 25,07 zł, natomiast przejazd w obie strony do O. (400 km) wyniósł 334,32 zł. Łącznie koszty dojazdu wyniosły zatem 5.708,51 zł.

Ponadto powód wymagał opieki osób trzecich, którą sprawowały bliskie osoby. Roszczenie to znajduje podstawę w art. 444 § 2 kc. Prawo poszkodowanego do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb, polegających na konieczności korzystania z opieki osób trzeciej, nie zależy od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydatkował odpowiednie kwoty na koszt opieki, fakt zaś, że opiekę nad poszkodowanym sprawowali domownicy nie pozbawia go prawa żądania stosownej renty (por. wyrok SN z 26.07.1997 r., sygn. akt I CR 143/97). Do przyznania renty z tego tytułu wystarcza samo istnienie zwiększonych potrzeb jako następstwo czynu niedozwolonego.

Z ustalonego stanu faktycznego, w szczególności z opinii biegłych neurologa i ortopedy, wynika, iż powód wymagał opieki osób trzecich. Sąd przyjął, iż powód po wyjściu ze szpitala wymagał opieki przez 12 tygodni przez 4 godz. dziennie. Pozwany wypłacił powodowi kwotę 10.800 zł, uznając sprawowaną nad nim opiekę przez okres 28 dni przez całą dobę, a przez 42 dni (16 sierpnia – 29 września 2013) przez 8 godz. dziennie. W ocenie Sądu powód wymagał opieki przez 12 tygodni w zakresie po 4 godz. dziennie, a zatem powodowi należy się dodatkowa kwota za okres 9 tygodni po 4 godz. dziennie. Sąd przyjął stawkę za godz. opieki w wysokości 10 zł, gdyż stawka ta jest zgodna ze stawką panującą wówczas na rynku jak również stawkę tej wysokości przyjął sam pozwany. I tak z tytułu opieki należy się powodowi kwota 2.510 zł (9 tygodni x 7 dni x 4 godz. x 10 zł).

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził łącznie od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15.500 zł (7.279,22 zł + 5.708,51 zł + 2.510 zł), jak w punkcie 5 wyroku, a w pozostałym zakresie Sąd powództwo oddalił, jako bezzasadne.

Od powyższej kwoty Sąd zasądził odsetki na podstawie art. 481 kc zgodnie z żądaniem pozwu od dnia, w którym pozwany znajdował się w zwłoce, tj. od 7 listopada 2013 r. do dnia zapłaty.

Powód wniósł również o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

W sprawie o naprawienie szkody wynikłej z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia zasądzenie określonego świadczenia nie wyłącza jednoczesnego ustalenia w sentencji wyroku odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z tego samego zdarzenia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1970 r., sygn. III CZP 34/69, OSNCP 1970/12/217, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2009 r. w sprawie III CZP 2/09). Szkody na osobie nie zawsze powstają jednocześnie ze zdarzeniem, które wywołało uszkodzenie ciała. Są one z istoty swej rozwojowe. Poszkodowany z reguły nie może w chwili wszczęcia procesu dochodzić wszystkich roszczeń, jakie mogą mu przysługiwać z określonego stosunku prawnego. Następstwa bowiem uszkodzenia ciała są z reguły wielorakie i zwłaszcza w wypadkach cięższych uszkodzeń wywołują niekiedy skutki, których dokładnie nie można określić ani przewidzieć, gdyż są one zależne od indywidualnych właściwości organizmu, osobniczej wrażliwości, przebiegu leczenia i rehabilitacji oraz wielu innych czynników. Przy uszkodzeniu ciała lub doznaniu rozstroju zdrowia poszkodowany może określić podstawę żądanego odszkodowania jedynie w zakresie tych skutków, które już wystąpiły, natomiast nie może określić dalszych skutków jeszcze nie ujawnionych, których jednak wystąpienie jest prawdopodobne. Często bowiem nie da się przewidzieć wszystkich następstw rozstroju zdrowia, chociaż nie można wyłączyć wystąpienia w przyszłości dalszych następstw uszkodzenia ciała obok tych, które się już ujawniły.

Artykuł 189 kpc nie stoi zatem na przeszkodzie jednoczesnemu wytoczeniu powództw o świadczenie i o ustalenie w sytuacji, gdy ze zdarzenia wyrządzającego szkodę w postaci uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia przysługują już poszkodowanemu określone świadczenia, ale z tego samego zdarzenia mogą się ujawnić w przyszłości inne jeszcze szkody, których dochodzenie nie jest na razie możliwe.

W niniejszej sprawie występują podstawy do przyjęcia, iż w przyszłości mogą ujawnić się dalsze następstwa rozstroju zdrowia w przypadku powoda w zakresie uszkodzeń ciała. W stanie zdrowia powoda może w szczególności dojść do pogorszenia wymagającego nakładów na leczenie i rehabilitację. Zasadnym jest zatem ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za wszelkie mogące się ujawnić w przyszłości skutki zdarzenia z dnia 5 sierpnia 2013 r.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 2 kpc, przyjmując iż powód uległ tylko nieznacznie co do swojego żądania. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Na koszty poniesione przez powoda składają się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 7.200 zł oraz opłata od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W pkt 9 i 10 wyroku na podstawie art. 83 § 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozstrzygnięto o poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa kosztach sądowych. Zgodnie z treścią przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kierując się powyższymi regulacjami, a nadto przepisem art. 100 zd. 2 kpc, Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. kwoty 2.807,34 zł tytułem zwrotu wydatków oraz kwoty 15.274 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu od uiszczenia, której powód został zwolniony.

Wartość przedmiotu sporu wynosiła 305.479,17zł (260.000zł + 1256,12zł + 2.220zł + 30.000zł + 3.052,12zł + (12mcyx1000zł) 12.000zł = 305.479,17zł), a więc opłata wynosiła 15.274zł (305.479,17zł x 5% = 15.274zł)

Wartość przedmiotu sporu z zasądzonych kwot i wypłaconych w trakcie procesu wynosi 296.256zł ((180.000,00zł + 80000zł wypłacone w trakcie procesu + 1.256,12zł + 2.220,00zł + 15.500zł + 10.080 wypłacone + (12 x 600zł) 7200zł = 296.256zł))